

Rákos Sándor

SZINDBÁD ESTÉJE

A megíratlan *Krúdy-liturgiákból*

dagálykor még a hajóroncs-öregség
 elöntött rakodóteréből
 kimos a víz egy-egy bálányi multat
 déli tengerekről megtért hajós
 ládái lebegnek a vizen
 bennük az örök forróégövi
 hadjárat szétmosódott trófeái
 a kövértés podolini szakácsnő
 térszínű elomló tőgye
 s elégedett sikkantása midőn
 tövig döfött a diák-Nagybotos
 álmos szemű zsidólány lenn a Nyírben
 akit a maturandus meglesett
 egy intim helyen mikor bugyogóját
 letolva hosszan merengett a hölgy
 Cs. I. színművésznő ollóként
 szétnyíló combjai miközben
 enyhén részeg hőünket avatott
 mozdulattal magára húzza
 kisvárosi toronyórák ütése
 szögezi falra félálombeli
 árnyképét a magányos férfiúnak
 aki piros lámpás ház keresőben
 elszántan emlék-légyottra siet – – –
 vizen lebegnek a viharvert
 utazóláda trófeái

Szindbád pedig szemérmesen
 epekedő zárdaszűz kisasszonykát
 hímzés fölé hajoló törékeny
 pest-budai úri hölgyet vagy inkább
 ünnepre-kész libatömő vidéki
 asszonyságot szublimál a papíron